

for heldigere og bekvemmere for Befolkningen, om der blev foretaget Dvølsesleir i Garnisonerne; jeg f. Ex. har aldrig været med til Leirøvelser, og det have mange Andre heller ikke, som dog ere gaaede med i Krigen. Det vilde heller ikke være nær saa ubehageligt for Befolkningen, der skal af med Mandskabet, og heller ikke saa anstrengende for Mandskabet; thi naturligvis kunde Leirøvelserne ikke finde Sted i Oktober eller September Maaned, hvad derimod godt Dvølsesleir i Garnisonerne kunne. — Hvis derfor Nogen vil stille Ændringsforslag om, at der skal foretages Dvølsesleir i Garnisonerne i Stedet for i Leir, saa vil jeg stemme derfor; men desværre har det i saa mange Tilfælde viist sig, at jeg ikke kan faae Nogen til at gaa med mig, og det Samme vil vel være Tilfælde ogsaa denne Gang.

Winther: Jeg vil kun sige, at jeg altid har pleiet at stemme mod den Lov, som angaar Oprettelsen af Dvølsesleire. Det er forekommet mig, at de Erfaringer, der ere hentede deraf, ere gaaede ud paa, at det har været et slem Tids-spilbe for Befolkningen og ikke til nogen videre Nytte for Mandskabet, men derimod til stor Overanstrengelse for det, uden at det kan ses, at der deraf er kommet Nogetsomhelst ud, der kan gjøre det bedre skikket til at gaa i Krig end dem, der ikke have været i Leiren. Desuden er det jo ogsaa gjort gjældende, at Alt, hvad der kan kaldes Dvølsesleir i at orientere sig med Hensyn til Stedligheder, eksisterer ikke der; thi om ogsaa de forskjellige Batailloner kun komme der hvert andet Aar, hende dog alle de Befalende Gænen udenan. Der anvendes efter min Mening altfor megen Tid paa denne, rimeligvis unyttige Dvølsesleir, og jeg stemmer derfor ganske ovenens med den Bestræbelse, som den ærede sidste Læser ogsaa søgte at gjøre gjældende, nemlig den, at naar der skal være saadanne Dvølsesleir, bør man afholde dem i Garnisonerne eller lade Mandskabet fra et Par Garnisonssteder, som ikke ligge altfor langt fra hinanden, komme til at samvirke paa et Mellempunkt i en kort Tid. Det kunde efter min Mening gjøre den samme Nytte og vilde efter al Sandsynlighed ikke koste nær saa Meget. I hvert Fald spildte det ikke saa megen Tid for Befolkningen. — Jeg skal, da det altid har været en Røst i Orkenen at tale mod denne Lov, indstrænke mig til disse Bemærkninger for derved at motivere min Afstemning mod Forslaget.

Krigsministeren (Haffner): Jeg beklager, at jeg ikke ser mig stand til at være paa det Foredrag, vi først hørte om dette Lovforslag fra et æret Medlem her lige overfor (M. C. Christensen). Det var mig ikke muligt fra min Plads her fuldstændig at opfatte hans Udtalelser. — Naar jeg har taget Ordet, var det kun for at nedlægge en bestemt Indsigelse mod den Paastand,

der blev fremsført af den ærede sidste Læser (Winther) med Hensyn til de Erfaringer, der skulde være hentede fra de hidtil afholdte Leirøvelser. At man kunde ønske Dvølsesleir for Uddannelse af Mandskabet endnu fyldigere end den, der bliver det til Del ved Leirøvelserne, skal jeg indrømme, og jeg har ogsaa søgt at indsekomme Distret deraf ved det Forslag, jeg har tilladt mig at stille paa Finantslovsforslaget for indværende Aar, men det gaar jo rigtignok i en ganske anden Retning end den, der blev antydet af det ærede Medlem, som vilde indstrænke Dvølsesleir væsentlig til Garnisonerne. Leirøvelserne ere jo foreskrevne i Hærloven og udgjøre en integrerende Del af Mandskabets Uddannelse. Saa længe den nuværende Hærlov bestaar, forekommer det mig ogsaa rigtigt at fastholde dens Bestemmelser i deres fulde Udstrækning. Jeg tillader mig derfor at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse af det høje Thing. Lovforslaget er jo en stadig tilbagevendende Gjengivelse fra tidligere Tid.

Winther: Den ærede Minister mente, at saa længe vor Hærlov bestaar, hvori det forudsættes, at der skal være Leirøvelser, var det rigtigt at vedblive at beholde dem og altsaa at vedtage disse Lovforslag herom, som blive os forelagte hvert Aar. Det forekommer mig, at Hærloven er underkendt i mangfoldige Retninger, og alligevel er man nødt til at beholde den, fordi man ikke kan faae en ny Lov, da Regjeringen ikke vil gaa ind paa de Forandringer, der ere foreslaaede fra Repræsentationens, navnlig fra Folkethingets Side. Hærloven skulde altsaa vedvare lige saa længe, som Regjeringen vedbliver at indtage det haardnakkede Standpunkt lige over for Befolkningens og Folkethingets Ønsker. Det forekommer mig imidlertid, at her er et Punkt, hvor man dog kan gjøre en Indsigelse derimod; thi hvis man ikke vil vedtage det Lovforslag, som her foreligger, og navnlig ogsaa negte de paa Finantsloven forlangte Penge til Leirøvelser, saa antager jeg, dog, at man i det Mindste kunde blive fri for denne unyttige Bestemmelse i Hærloven. — At den ærede Minister betragter sin Hærlov som noget meget fortrinligt og Noget, der endelig maa holdes i Hævd, kan jeg saa godt forstaa. Regjeringen maa jo altid være konservervatt. Jeg har ikke her udtalt nogen Kritik over dette Lovforslag, thi jeg indrømmer gjerne, at jeg ikke er sagkund i Militærvæsenet. Jeg har kun udtalt, hvad der synes at være blevet den almindelige Mening hos de Folk, der have maattet tvinges til at gaae derhen, og hos Befolkningen paa Grund af det Ufaa af Mandskab, som den lider i Anledning af Hærøvelserne, og det er kun dette, jeg har villet udtale som en Grund for mig til at stemme imod Lovforslaget. Endnu har man da i det Mindste Lov til at stemme, som man vil, her i Thinget (Steenstrup: Endnu?). Ja, endnu